

Παναγιώτης Μαυροειδής

Όταν λέμε απεργία, πρέπει να εννοούμε απεργία.

Δηλαδή με αιτήματα εργατικά, με στόχο τη βελτίωση της θέσης των εργαζομένων, που μπορεί να υπάρξει μόνο με μείωση των κερδών του κεφαλαίου και της κρατικής ληστείας των εισοδημάτων. Απεργία των εργαζομένων “υπέρ της επιχειρηματικότητας” (δηλαδή των εργοδοτών) και “κατά του λαϊκισμού” (δηλαδή κατά των εργαζομένων), φυσικά και ΔΕΝ είναι απεργία.

Όταν λέμε απεργία, πρέπει να εννοούμε απεργία.

Δηλαδή, εννοούμε ένα σχεδιασμένο αγώνα με κάποια διάρκεια, που προκαλεί κλείσιμο των ιδιωτικών και κρατικών επιχειρήσεων, προκαλώντας οικονομική ζημιά στην κάθε μορφής εργοδοσία. Απεργία των εργαζομένων σε μέρες “εθνικής δράσης” που βάζει η ΓΣΕΕ μαζί με εργοδοτικές οργανώσεις, δεν είναι απεργία.

Μέχρι τώρα είχαμε άπειρες **ΑΠΕΡΓΙΕΣ ΧΩΡΙΣ ΣΗΜΑΝΤΙΚΟ ΑΡΙΘΜΟ ΑΠΕΡΓΩΝ**, ούτε καν στον δημόσιο τομέα, πολύ περισσότερο στον ιδιωτικό. Λογικό είναι. Δε φταίει μόνο το οικονομικό πρόβλημα, ούτε ο φόβος της απόλυσης (μικρός άλλωστε στο δημόσιο τομέα). Οι απεργίες αυτές των ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ (με τη στήριξη με άλλο περιεχόμενο και συγκεντρώσεις από το ΠΑΜΕ), δεν έχουν καμία λογική κλιμάκωσης και απόσπασης καταχτήσεων, παρά μόνο συμβολικό και τελικά αδύναμο χαρακτήρα. Μόνο κάποιες κλαδικές απεργίες ή/και σε συγκεκριμένες επιχειρήσεις από πρωτοβάθμια σωματεία σπάζουν αυτήν την απογοητευτική εικόνα.

Θα μπορούσε αλήθεια να ήταν αλλιώς ή τα πράγματα είναι μοιραία και επομένως ακόμη και οι δυνάμεις της αντικαπιταλιστικής αριστεράς δεν μπορούν παρά να περιοριστούν και αυτές σε ότι κάνουν ως τώρα, δηλαδή στη συμμετοχή σε αυτές τις απεργίες με κάποια κριτική; Δε δικαιολογείται αυτή η πεσιμιστική λογική. Οι διαφορετικές δυνατότητες φάνηκαν στην απεργία στις 12 Γενάρη που έγινε χωρίς τη ΓΣΕΕ και παρά το γεγονός ότι και αυτή δεν ετοιμάστηκε έγκαιρα, συνειδητά και συντονισμένα.

Η “απεργία” υπέρ της “επιχειρηματικότητας” από την “κοινωνική συμμαχία”, δεν είναι μία από αυτές τις γνωστές ως τώρα απεργίες χωρίς σημαντικό αριθμό απεργών, άρα και χωρίς πραγματική οικονομική και πολιτική πίεση σε εργοδότες και κυβέρνηση.

Αντίθετα, ακόμη χειρότερα, στις 30 Μάη θα έχουμε κάποιους **ΑΠΕΡΓΟΥΣ ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΥΠΑΡΧΕΙ ΑΠΕΡΓΙΑ!** Πολλοί από αυτούς (οι περισσότεροι) θα απεργήσουν επειδή σε αυτή καλεί το ΠΑΜΕ, προσπαθώντας (μάταια) να νοηματοδοτήσουν μια μη-απεργία ως απεργία. Άλλοι θα δηλώσουμε απεργοί στην Αθήνα και σε όλες τις πόλεις για να έχουμε τη δυνατότητα να διαδηλώσουμε/δράσουμε με διάφορες μορφές ενάντια σε αυτή την ξεφτίλα των ΓΣΕΕ/ΑΔΕΔΥ. Στην Αθήνα ειδικά, με [συγκέντρωση/διαμαρτυρία στα γραφεία της ΓΣΕΕ και από εκεί πορεία στα γραφεία του ΣΕΒ](#), δηλαδή ενάντια στους δύο πόλους της “κοινωνικής συμμαχίας”. Απεργοί θα υπάρξουν, απεργία δε τη λες. Εκτός αν μας αρέσει να κοροϊδεύουμε τους εαυτούς μας. Αν αυτό είναι απεργία, τότε πραγματικά ΧΑΡΙΖΟΥΜΕ ΤΗ ΜΕΓΑΛΗ ΚΑΤΑΧΤΗΣΗ ΤΗΣ ΑΠΕΡΓΙΑΣ ΣΤΟΥΣ ΕΡΓΟΔΟΤΕΣ ΚΑΙ ΤΗΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΟΥΣ.

Και εδώ πραγματικά κρίνονται όλοι και όλες οι πολιτικές δυνάμεις και ρεύματα. Είναι πραγματικά θλιβερό να βλέπεις τόσα και τόσα πολιτικά ρεύματα στην αριστερά να δηλώνουν αιώνιο, θρησκοληπτικό σχεδόν σεβασμό στα “ιερά δισκοπότηρα” τύπου ΓΣΕΕ και ΑΔΕΔΥ!

Το εντυπωσιακό είναι ότι τέτοιο κομπλεξικό πάθος για την υπεράσπιση ΑΥΤΗΣ ακριβώς της απεργίας/γελοιογραφίας, δεν τον έδειχναν ούτε για τις προηγούμενες “απεργίες χωρίς απεργούς”, ούτε φυσικά (αλίμονο!) για την απεργία στις 12 Γενάρη που έγινε χωρίς τη ΓΣΕΕ (η ανακοίνωση της ΑΡΑΝ, συνιστώσας της ΛΑΕ πλέον, είναι πολύ χαρακτηριστική).

ΥΓ1: Αυτή η “απεργία” στις 30 Μάη, θα μας στοιχίσει την έλλειψη μιας πραγματικής εργατικής απεργίας όταν θα κλείνει η λεγόμενη τέταρτη αξιολόγηση και θα “μας πάρουν τα νέα μέτρα”

ΥΓ2: Το αστείο είναι ότι -όπως πάντα- αυτοί που αναγγέλλουν αυτές τις απεργίες από τον εργοδοτικό και κρατικό συνδικαλισμό, δεν κόπτονται ποτέ αν θα απεργήσουν ή όχι. Έχετε

δεις εσείς να απεργούν ΠΑΣΟΚοι, δεξιοί και Συριζαίοι, ειδικά στις ιδιωτικές επιχειρήσεις; Την πλάκα τους κάνουν οι άνθρωποι. Εις υγείαν των κορόιδων και δυστυχώς πάνω στην αφέλεια και ατολμία πλείστων αριστερών ρευμάτων